

"Mi vagyunk éppen a földön a lányok / ez az a perc, most élünk hát / kipróbálatlanul nem hagyunk semmit / a tegnapi lányok ugyanezt játszották!" – énekli [Péterfy Bori](#) [Játék](#) című számában. Biztosan találnánk még szebb, másabb, talán igazabb, talán jobb dalt is az alkalomra, hogy kedveskedjünk a nőknek, akikre – szerintem – nagyon is ráfér a kedveskedés.
Esetleg egy Ákos-szerzeményt.

A szó ákosi értelmében vett nő ugyanis okkal aggódhat magáért: a kommunizmust – ami ugyan emberszámba vette a nőket, sőt, igyekezett papíron egyenlővé sorolni mindenkit – követő szabadnak tűnő két évtized igyekezett mindent megadni a nőknek. A Kelet-Európában egyre nagyobb teret hódító neokonzervativizmus azonban nem kecsegteti sok jóval társadalmunk nőnemű egyedeit. És itt nemcsak az említett, [Ákos-féle eszmefuttatásról](#) van szó, mert az csepp a tengerben ahhoz képest, amit a családon belüli erőszak jelent. Ezen is túltesz a mértéktelen alkoholizmus, s ezek egyenlők a női nem megvetésével, teljes lenézésével.
„Civilizáltan”

a nők

hagyományos fakanál mellé küldése is ezt jelenti.

Régióinkban, szűkebb pátriánkban most, amikor belelendültünk a 21. század megélésébe, még mindig nem nagyon beszélünk ezekről a dolgokról. Ha igen, harminc-, negyven-, esetleg ötvenéves reflexekkel igyekszünk nevetségessé tenni azokat, akik be merik vallani, hogy az apjuk iszik és rendszeresen veri az anyjukat odahaza. **Vagy azt, hogy egy nő nehezebben kap munkát, kevesebbet keres, és állásinterjúnál is hátrány, ha több gyereke van vagy**

többet tervez. A legnagyobb baj talán nem is ezzel van, hanem inkább azzal, hogy mindez társadalmilag még mindig elfogadott.

[Hugonnai Vilma](#) volt az első olyan magyar nő, aki orvosi diplomát szerzett Svájcban, s bizony hosszadalmas volt a folyamat, amíg Magyarországon azt elismerték – nem másért, csak azért, mert nő volt.

Lehet, hogy egyesek a szívükhöz kapnak, de csak érdekességgéppen: a világ nagy részén a nőknek a 19. század végén, a 20. század elején adtak szavazati jogot. A „jóléti államban”, Svájcban csupán 1971-ben. Furcsa, nem? És az, hogy Szaúd-Arábiában csak tavaly?

Apropó, csak úgy tájékozódásképpen: tudják, hogy kábé mikor kezdett először női ügyvéd vagy orvos dolgozni Székelyudvarhelyen? Lehet, hogy meg fognak lepődni: az 1930-as, illetve 40-es években. **Ma pedig van-e olyan székelyudvarhelyi, akit nem gyógyított orvosnő, nem védett ügyvédnő vagy nem tanított tanárnő?** Tegyék a szívükre a kezüket! Most.

És tudják, hogy milyen volt nőnek lenni két világháború alatt, amíg a férfiak, legények nagy része a fronton volt? Tudják, hogy milyen úgy egyáltalán fiatalon (vagy később) özvegyen maradni?

Hol is van az a fakanál meg a konyha, meg az ilyen beszélések?

S ha már dallal kezdtem, dallal is fejezem be. A [Magna Cum Laude](#) [Átkozott nők](#) című dala mintha erre az alkalomra íródott volna, de szerintem az

[Engem nem lehet szeretni](#)

jobban illik ide, mert benne van konkrétan

Ági, Jutka, Betti, Márta, Klára, Gréti, Anna, Éva, Netti, Olga, Dóra és Kitti

. S minden férfi úgy folytathatja a sort, ahogy akarja, nemcsak a mai napon.

Mert minden nap nőnapnak kellene lennie, bármennyire is giccses kijelentés ez. De nem azért, hogy a nőnapra való „tekintettel” a férfiak minden nap tudjanak megrészesedni, ahogy azt ezen a héten oly sokan megteszik, hanem azért, mert a nőknek ez a mostjuk.

Éljenek hát!